

זכיינים – סוכנויות דואר

בית הדין האזורי לעבודה בת"א

תיק עב 003974/06

ניתן ביום 8.12.08

בפני סגנית הנשיא חגית שגיא

התובעת:

תקווה קיילין

ע"י ב"כ עו"ד עמית גורביץ'

הנתבעים:

1. אגודה שיתופית ניר צבי

ע"י ב"כ עו"ד בלושטיין

2. חברת דואר ישראל בע"מ

ע"י עו"ד נחום פיינברג

פסק דין

1. השאלה הטעונה הכרעה בענייננו הינה האם התקיימו יחסי עובד ומעביד בין התובעת לבין מי מהנתבעות ואם כן – האם זכאית התובעת לפיצויי פיטורים, לדמי הבראה ולפדיון חופשה.

2. העובדות העולות מחומר הראיות ושאינן שנויות במחלוקת הינן כדלקמן:

א. התובעת, ילידת 1931, מתגוררת באגודה השיתופית ניר צבי (להלן: "מושב ניר צבי").

ב. התובעת הפעילה סוכנות דואר במושב ניר צבי, החל מיום 1.6.88 ועד ליום 13.8.05 (ראו רשימת המוסכמות מיום 25.9.07).

ג. מי שהיה מזכיר מושב ניר צבי בשנת '88 הציע לתובעת את העבודה בסוכנות הדואר והתובעת התקבלה לעבודה לאחר שעברה מבחני מיון מטעם חברת דואר ישראל בע"מ (להלן: "חברת הדואר") (סעיף 6 לתצהיר התובעת).

ד. בין מושב ניר צבי לבין חברת הדואר נחתמו חוזי סוכנות, לפיהם מושב ניר צבי הינו הזכייין של סוכנות הדואר כלפי חברת הדואר (נספחים ב'–ד' לכתב ההגנה של חברת הדואר).

באותם חוזים נקבע בין היתר, כי על המושב להתאים את המבנה בו תפעל סוכנות הדואר לצרכי הפעלת סוכנות הדואר מבחינה תפקודית, תפעולית ובטחונית ולדאוג לנקיונו של המבנה ולתקינותו (ראו סעיפים 2(ב)1 ו-2(ב)7) לנספח ג' לתצהירו של מר מאיר אסולין, מנהל מחלקת בקרה ומנהל סניפים וסוכנויות הדואר במרחב דרום בחברת הדואר).

ה. מדי חודש העבירה חברת הדואר למושב ניר צבי את התמורה עבור הפעלת סוכנות הדואר, כאמור בחוזי הסוכנות. התמורה שהועברה למושב נקבעה על ידי חברת הדואר, בהתאם לתעריפים קבועים, וחושבה על בסיס עמלות בגין חלוקת דברי דואר, מכירת בולים, ביצוע פעולות בנקאיות שונות וכו' (סעיף 20 לתצהירו של מר מאיר אסולין מטעם חברת הדואר ועדותו בעמוד 17, ועדות התובעת בעמודים 9, 11 וסעיפים 14 ו-37 לתצהירה). בהתאם לכך, התגמול שהעבירה חברת הדואר למושב ניר צבי השתנה מחודש לחודש, בכפוף לפעולות שביצעה התובעת בסוכנות (עדותו של מר

אסולין בעמוד 18). התשלום בוצע מדי חודש למושב ניר צבי, כנגד חשבונית מס שהגיש המושב לחברת הדואר.

1. את התמורה בגין עבודתה קיבלה התובעת מהמושב והוא הנפיק עבורה תלושי שכר. בנוסף העביר המושב לתובעת סכום חודשי קבוע מטעמו, בסך של כ" 156 ₪, עבור חלוקת עלונים וחשבונות לחברי המושב (עדותו של מר דוד הכט, חבר ועד במושב, בעמוד 14 ועדות התובעת בעמוד 6). התובעת שילמה את תשלומי מס ההכנסה, הביטוח הלאומי וביטוח הבריאות, למעט 19 ₪ שניכה המושב משכרה של התובעת, עבור ביטוח לאומי (סעיף 18 לתצהירו של מר אסולין).

2. עבודת התובעת בוצעה במבנה בבעלותו של מושב ניר צבי, המזגן במקום היה רכושו של המושב, המושב דאג לתיקונים במבנה סוכנות הדואר, לצביעת המבנה, לשירותי נקיון במקום ולתשלומי חשבונות החשמל (עדותו של מר דוד הכט בעמודים 13 ו- 15 וסעיף 8 לתצהירו).

ח. ציוד משרדי-מקצועי, כדוגמת טפסי דואר, סופק לתובעת על ידי חברת הדואר וציוד משרדי בסיסי סופק לתובעת על ידי המושב (סעיף 25 לתצהיר התובעת).

ט. שעות עבודתה של התובעת סוכמו בינה לבין חברת הדואר (עדות התובעת בעמוד 8). בימים א' - ה' עבדה התובעת 3 שעות מדי יום ובימי שישי וערבי חג - שעתיים (סעיף 4 לתצהיר התובעת).

י. כאשר יצאה התובעת לחופשות, היה עליה לדאוג לעובד שיחליף אותה בעבודה בסוכנות הדואר, והיא שילמה לאותם עובדים מחליפים תמורה עבור עבודתם (סעיף 39 לתצהיר התובעת, עדותה בעמוד 8).

יא. בחודש 12/01, תוך כדי עבודתה של התובעת בסוכנות הדואר, ארע שוד במקום (דיווח אירוע השוד למשטרה - נספח א' לכתב התביעה). בעקבות אירוע השוד דאג מושב ניר צבי להתקנת לחצן מצוקה בסוכנות הדואר.

יב. ביום 19.7.05 ארע שוד נוסף בסניף הדואר, כששני רעולי פנים איימו על חיי התובעת באמצעות אקדח. בעקבות אירוע השוד השני, פנתה התובעת, שהיתה בת 74 באותה עת, לוועד מושב ניר צבי בבקשה לאבטחת מבנה סוכנות הדואר. המושב דאג להצבת מאבטח בסביבת סוכנות הדואר, למשך תקופה זמנית של שבועיים. התובעת לא הסכימה להשתתף בהוצאות האבטחה (עדותה בעמוד 10).

יג. ביום 26.7.05 כתבה התובעת לוועד המושב כדלקמן:

" הנדון: בקשה להפסקת עבודתי בסוכנות הדואר הייתי כבר במצבים לא נעימים בהם שדדו אותי באיומי סכין, גניבה נוספת ופריצות לסוכנות גם בהעדרי. אולם האירוע האחרון שהתרחש ב- 19.7.05 בו נכנסו 2 רעולי פנים ושדדו אותי באיומי אקדח, השפיעו עלי מאד קשה עד כדי כך שקשה לי לחזור לשגרה. אחרי התייעצויות עם המשפחה והתלבטויות רבות ביני לבין עצמי, החלטתי שעלי להפסיק את עבודתי בסוכנות הדואר, כיוון שקיים חשש שאירוע כזה יתרחש פעם נוספת ואיני חושבת שאני מסוגלת להתמודד עוד פעם עם אירוע טראומתי כזה. לכן בצער רב הנני נאלצת לבקשכם להפסיק את עבודתי." (נספח ג' לכתב התביעה)

יד. ביום 13.8.05 פנתה התובעת במכתב נוסף לוועד המושב כדלקמן:

"לאחרונה נפלתי קורבן לשוד מזוין באיומי אקדח שכוון כלפי במסגרת עבודתי בסוכנות הדואר בניר צבי. כידוע לכם, כבר אינני צעירה ולמותר לציין, כי האירוע הטראומטי הזה הותיר בי משקעים וגרם לי סיוטים ופחדים. זו הסיבה בגינה פניתי אליכם בבקשה לספק לי אבטחה קבועה במהלך עבודתי. סירובכם להיענות לבקשתי זו, אילצני, בניגוד לרצוני, להודיע על כוונתי להפסיק את עבודתי בסוכנות הדואר של המושב..."

(נספח ב' לכתב התביעה)

טו. לאחר שהודיעה התובעת על התפטרותה, פנה אליה מי שהיה מזכיר המושב באותה עת, מר שמעון פז, וביקש ממנה להשאר בעבודתה חודש נוסף עד שיימצא מי שיחליף אותה בתפקידה והתובעת נעתרה לבקשה (עדות התובעת בעמוד 12).

3. לטענת התובעת, התקיימו יחסי עובד ומעביד בינה לבין המושב. חברת הדואר צורפה לכתב התביעה כנתבעת נוספת, לאחר שהמושב, בכתב הגנתו, העלה את הטענה, כי חברת הדואר היא שהעסיקה את התובעת.

לטענת התובעת, משהמושב לא דאג לאבטחה במוסד פיננסי שנפל כבר פעמיים קורבן לשוד - עסקינן בנסיבות בהן לא היתה יכולה התובעת להמשיך ולעבוד בסוכנות הדואר ולפיכך התפטרה בנסיבות המזכות אותה בפיצויי פיטורים, כאמור בסעיף 11(א) לחוק פיצויי פיטורים. לפיכך תבעה התובעת פיצויי פיטורים בסך 59,940 ₪, דמי הבראה בסך 5,526 ₪ ופדיון חופשה בסך 12,714 ₪.

4. לטענת מושב ניר צבי, המושב שימש אך כצינור להעברת כספים לתובעת מחברת הדואר. לטענת המושב, בכל שנות עבודתה בסוכנות הדואר נהגה התובעת בסוכנות כבשלה, ללא כל פיקוח מצד המושב, והיא שנמצאה בקשר רציף עם חברת הדואר, בכל הנוגע לתפעולה השוטף של הסוכנות. כן טען המושב, כי לאחר שבמשך שנות עבודתה הרבות לא טענה התובעת דבר לגבי תנאי עבודתה, פנייתה של התובעת כיום הינה חסרת תום לב.

5. לטענת חברת הדואר, מעולם לא התקיימו יחסי עובד ומעביד בינה לבין התובעת וגם התובעת עצמה רואה את מושב ניר צבי ולא את חברת הדואר - כמעביד.

6. מטעם התובעת העידה היא עצמה, מטעם מושב ניר צבי העיד מר דוד הכט, חבר ועד במושב ומטעם חברת הדואר העיד מר מאיר אסולין, מנהל מחלקת בקרה ומנהל סניפים וסוכנויות הדואר במרחב דרום, אליו שייכת סוכנות הדואר של מושב ניר צבי.

הצדדים סיכמו טענותיהם בכתב.

7. לאחר שעיינתי בכל החומר שבפני, הריני קובעת כי התקיימו יחסי עובד ומעביד בין התובעת לבין מושב ניר צבי, וזאת מן הנימוקים כדלהלן:

א. המבחן אשר נקבע בפסיקה לבחינת קיומם של יחסי עובד ומעביד הינו "המבחן המעורב" הכולל מספר מבחני משנה, ביניהם "מבחן ההשתלבות". מבחני המשנה הינם אופן הפיקוח על ביצוע העבודה, כפיפות, אספקת הציוד, ביצוע העבודה באופן אישי, צורת תשלום השכר ודרך ניכוי המיסים, משך ההתקשרות וכיו"ב (ראו בג"צ 6194/97 נקש נ' בית הדין הארצי לעבודה, [פורסם בנבו]).

ב. למבחן ההשתלבות, המבחן המרכזי, שני פנים - החיובי והשלילי. במסגרת הפן החיובי יש לבחון האם מבצע העבודה משתלב בעסקו של נותן העבודה ומהווה חלק מהמערך הארגוני הרגיל של המפעל ואיננו בגדר גורם חיצוני (ראו למשל דב"ע לא/3-27 עיריית נתניה נ' בירגר, פד"ע ג 177, דב"ע לד/0-181 קוואסמה נ' המוסד לביטוח לאומי, פד"ע ו 234).

הפן השלילי של מבחן ההשתלבות, משמעו כי מבצע העבודה אינו בעל עסק משלו, המשרת את המפעל כגורם חיצוני (דב"ע מה/3-82 הרשליקוביץ נ' פז גז, פד"ע יז 97 ובג"צ מור נ' בית הדין הארצי לעבודה, פ"ד נ(4) 628). סימני ההיכר המלמדים באלו נסיבות נחשב אדם כגורם חיצוני הנותן שירותים למפעל הינם בין השאר אמצעי ייצור, הוצאות ייצור, העסקת עובדים, סיכוני רווח והפסד וכיו"ב.

ג. בסופו של יום, ההכרעה בשאלת קיומם של יחסי עובד ומעביד תיעשה על פי "מכלול הסממנים והעובדות הנותנים במצטבר את התמונה הכוללת והשלמה" (דב"ע מח/3-137 תמר אדר נ' פרסום מלניק בע"מ, פד"ע כ 60 וראו גם בג"צ 5168/93 מור נ' בית הדין הארצי לעבודה, פ"ד נ(4) 628).

ד. לעניין הפן החיובי של מבחן ההשתלבות - התובעת עבדה בסוכנות דואר שסיפקה שירותי דואר לחברי מושב ניר צבי. כמצויין לעיל, הסכמי ההתקשרות להפעלת סוכנות דואר במושב נקשרו בין המושב לבין חברת הדואר, ללא כל מעורבות של התובעת. המושב הוא שבחר להפעיל סוכנות דואר בתחמו על מנת לאפשר לחברי המושב שירותי דואר זמינים ונוחים. את סוכנות הדואר שהתחייב להפעיל, הפעיל המושב באמצעות התובעת. כלומר: התובעת ניהלה את סוכנות הדואר שאת הקמתה והפעלתה יזם והוציא לפועל המושב, לרווחת תושביו.

המבנה בו פעלה סוכנות הדואר הינו מבנה בבעלות המושב, המושב נשא בכל העלויות הכרוכות באחזקתו ובנקיונו והמושב סיפק לסוכנות הדואר חומר משרדי. לאחר אירועי השוד שארעו בסוכנות הדואר, פנתה התובעת למושב על מנת שידאג לה לאבטחה נאותה, ואכן המושב הוא שדאג להתקנת זמזם מצוקה לאחר מקרה השוד הראשון ולגידור המבנה ואף למאבטח לתקופה זמנית, לאחר מקרה השוד השני. המושב שילם לתובעת שכר והנפיק עבורה תלושי שכר. מזכיר המושב הוא שהציע לתובעת את העבודה בסוכנות הדואר וכאשר ביקשה התובעת להתפטר מעבודתה - פנתה למזכיר ועד המושב והוא שביקש ממנה, כאמור, להשאר לעבוד למשך תקופה נוספת עד שנמצאה עובדת אשר תחליפה בתפקיד.

ה. אשר לפן השלילי של מבחן ההשתלבות - לתובעת לא היה עסק משלה. אין חולק, כי עבודתה של התובעת בסוכנות הדואר היתה עבודתה היחידה, כי התובעת לא השקיעה באמצעי ייצור וכל הציוד שנדרש לביצוע עבודתה בסוכנות הדואר סופק לה על ידי המושב (למעט טפסי דואר שסופקו על ידי חברת הדואר). כן לא היו לתובעת כל סיכוני רווח או הפסד ומכאן, שהתקיים הפן השלילי של מבחן ההשתלבות.

ו. אין חולק, כי ההתקשרות בין הצדדים נמשכה יותר מ- 17 שנה. בהתאם לפסיקה, יש בתקופת התמשכות הקשר כדי להצביע על קיומם של יחסי עובד ומעביד (בג"צ 5168/93 שמואל מור נ' בית הדין הארצי לעבודה, פ"ד נ(4) 628, ע"ע 3000274/98 צדקא נ' מדינת ישראל, פד"ע 625).

ז. ערה אני לקיומם של מספר סממנים המצביעים על היעדר יחסי עובד ומעביד בין התובעת לבין המושב, כגון העובדה שהיה על התובעת לדאוג למחליף כאשר יצאה לחופשות. כן ערה אני לכך ששעות עבודתה של התובעת תואמו בינה לבין חברת הדואר (ולא עם המושב). עם זאת, התמונה הכוללת העולה ממכלול הראיות הינה כי התקיימו יחסי עובד ומעביד בין התובעת לבין המושב.

ח. לטענת המושב וחברת הדואר, העובדה כי במהלך כל שנות עבודתה לא דרשה התובעת זכויות של עובדת שכירה - יש בה כדי להשתיקה מלטעון ליחסי עובד ומעביד בינה לבין מי מהצדדים. איני סבורה כי עניינה של התובעת הינו בגדר אותם מקרים חריגים בהם יש בחוסר תום לב כדי לדחות תביעה ליחסי עובד ומעביד. אין בעובדה שבמהלך תקופת עבודתה לא ידעה התובעת מהן זכויותיה או שלא טרחה לעמוד עליהן, כדי לדחות את תביעתה, קל וחומר משעולה מהראיות, כי התובעת לא עבדה מעולם לפני עבודתה בסוכנות הדואר וכי לראשונה בחייה החלה לעבוד בגיל 57 לערך.

פיצויי פיטורים

ט. עולה כאמור מהראיות, כי שני מקרי שוד ארעו בסוכנות הדואר, בעת שהתובעת נכחה במקום - האחד ארע בחודש 12/01, אז איים עליה שודד בסכין, והשני ארע ביום 19.7.05, עת איימו שני רעולי פנים על התובעת בנשק חם (סעיפים 18 ו- 19 לתצהירה).

י. אין חולק, כי לאחר אירוע השוד השני, פנתה התובעת לוועד המושב בדרישה לקבל אבטחה במקום וכי אכן המושב דאג לאבטחת המקום לתקופה קצרה של כשבועיים. כן אין חולק, כי התובעת פנתה לוועד המושב בשני מכתבים אשר צוטטו לעיל והבהירה כי סירובו של המושב להענות לבקשתה לאבטחה אילץ אותה להודיע על הפסקת עבודתה בסוכנות הדואר.

יא. בחקירה הנגדית חזרה התובעת על האמור במכתביה, כשהעידה:

"אם היו מממנים שומר - הייתי ממשיכה לעבוד עוד שנה שנתיים ועוזבת בגלל גילי המבוגר."

האירוע של השוד היה טראומתי והוא גרם לי להקדים את הפרישה שלי. הילדים אמרו לי שלא אסכן את חיי בגיל כזה. אם היו מציבים שומר - הייתי ממשיכה עוד שנה שנתיים. לא הייתי מוכנה להתחלק בעלויות של שומר. אינני יודעת מה העלויות של שומר. עקבות האירוע מ - 2001 - לא ביקשתי שומר אבל ביקשתי הגנה. שמו לי זמזם. זה סיפק אותי עד למקרה השני."

יב. לגרסת המושב, סוכנות הדואר ממוקמת במרכז הישוב, ליד בית הספר, גני הילדים והמרפאה ומעבר לכך, אין אבטחה יומיומית סביב סוכנויות דואר אחרות. כן טען המושב, כי לאחר מקרה השוד הראשון דאג להתקנת לחצן מצוקה בסוכנות ולאחר השוד השני תוגברה השמירה והאבטחה סביב מבנה הסוכנות (סעיפים 21-17). בסיכומיו טען המושב, כי התובעת התכוונה לעזוב את העבודה ואירוע השוד השני היה אך אמתלה עבורה לעשות כן, והראיה לכך הינה שלא התפטרה לאחר השוד הראשון. לחלופין טען המושב, כי ההרגשה הסובייקטיבית של התובעת בדבר היעדר בטחון במבנה בו עבדה - אין די בו כדי לעמוד בדרישות סעיף 11(א) לחוק פיצויי פיטורים.

איני מקבלת טענות אלו.

על אירוע השוד הראשון התגברה התובעת בקלות יחסית ובעקבותיו דאג המושב להתקנת לחצן מצוקה בסוכנות הדואר - מה שנטע בטחון בלבה של התובעת, עד לאירוע השוד השני. אירוע השוד השני היה טראומטי במיוחד עבור התובעת, שכן באירוע זה איימו שני שודדים בנשק חם על חיי התובעת, אשר כאמור היתה באותה עת בת 74. לגרסת התובעת, בעקבות אירוע השוד השני אך החלה ליטול כדורי שינה (סעיף 28 לתצהירה).

בעקבות מקרה השוד השני, הבינה התובעת, כי אין בלחצן המצוקה כדי להוות הגנה מפני אירועי שוד ולפיכך התעקשה על נוכחותו של מאבטח במקום - דרישה סבירה לנוכח גילה של התובעת, חומרת האירוע, העובדה כי לא היה זה אירוע שוד ראשון במקום והשפעתו הטראומטית של השוד על התובעת.

מהימנה עלי איפוא עדותה של התובעת, כי אילו היה ניצב מאבטח במקום, לאחר אירוע השוד השני, לא היתה מתפטרת מעבודתה.

כן איני מקבלת את טענת המושב, כי הואיל ומדובר באירוע חיצוני שאין לו כל קשר ליחסי העבודה עם המושב, הרי שאין בו כדי לזכות את התובעת בפיצויי פיטורים.

לא אירוע השוד כשלעצמו מהווה את הנסיבות בהן אין לדרוש מהתובעת להמשיך ולעבוד, אלא העובדה כי המושב סירב להציב באופן קבוע מאבטח באיזור סוכנות הדואר ואף לא הציע לתובעת כל פתרון אחר למצב שנוצר. משקבעתי, כאמור, כי דרישת התובעת להצבת מאבטח היתה דרישה סבירה ומוצדקת לנוכח חומרת אירוע השוד השני והשפעתו עליה - הרי שיש בסירוב המושב לדרישה זו כדי להוות נסיבות שביחסי עבודה, לגבי התובעת, בהן אין לדרוש ממנה להמשיך ולעבוד. כן סבורה אני, כי סירובה של התובעת להתחלק בעלויות האבטחה הינו סביר, בהתחשב בשיעור שכרה.

לסיכום - משקבעתי, כי עסקינן בנסיבות בהן אין לדרוש מהתובעת להמשיך ולעבוד, משהוכח הקשר הסיבתי בין הנסיבות כאמור ובין התפטרותה של התובעת ומשאין חולק כי התובעת נתנה התרעה ברורה למושב על כוונתה להתפטר מעבודתה אם לא ייצא פתרון הולם - הרי שהתובעת זכאית לתשלום פיצויי פיטורים.

יג. למעלה מן הצורך, ועל אף שהטענה לא הועלתה על ידי מי מהצדדים, יצויין, כי עולה מהראיות, כי התובעת זכאית לפיצויי פיטורים אף מכוח סעיף 11(ה) לחוק פיצויי פיטורים, שכן התפטרה לאחר הגעתה לגיל פרישה.

יד. המושב הודה כי שכרה הממוצע של התובעת במהלך 12 החודשים האחרונים לעבודתה היה בסך של 2,844 ₪.

איני מקבלת את טענת המושב, כי יש לקזז מסכום זה את הסכומים שהועברו למושב מחברת הדואר עבור דיור, חשמל, נקיון וטלפון, שכן סכומים אלו אף לא נוכו מהשכר שהועבר לתובעת.

אשר על כן, עבור תקופת עבודה של 17 שנה זכאית התובעת לפיצויי פיטורים בסך 48,348 ₪.

מתלושי שכרה של התובעת עולה, כי בחודש 8/99 שולמו לתובעת "הפרשים" בסך 3,218 ₪ (1/1) ובחודש 9/99 - "משכורת" בסך של 9918 ₪ (2/1). לטענת המושב, יש לקזז סכומים אלו מסכום פיצויי הפיטורים המגיע לתובעת. לגרסת התובעת, לא זכור לה כי הסכומים הנ"ל אכן שולמו לה.

אפילו שולמו הסכומים האמורים לתובעת, הרי שלא הובאה בפני ולו ראשית ראיה לכך שסכומים אלה שולמו לתובעת על חשבון פיצויי פיטורים. אף בתלושי השכר מכונים אותם סכומים "משכורת" ו - "הפרשים". לפיכך, אין סיבה לקזזם מפיצויי הפיטורים המגיעים לתובעת.

דמי הבראה ופדיון חופשה

טו. התובעת זכאית לתשלום דמי הבראה עבור השנתיים האחרונות לעבודתה. משעבדה התובעת 17 שעות בשבוע, הרי שהועסקה בהיקף משרה בשיעור של 40%. לפיכך זכאית התובעת לדמי הבראה בסך 2,383 ₪ (18 331 X ימים (9 ימים עבור כל שנה) X 0.4)

טז. כאשר יצאה התובעת לחופשה, אמנם שולם לה שכר אבל היה עליה לשלם שכר למי שהחליף אותה בעבודתה בעת החופשה ומכאן שלמעשה לא יצאה התובעת לחופשה בתשלום במהלך כל תקופת עבודתה.

אשר על כן זכאית התובעת לפדיון חופשה עבור 3 שנות עבודתה האחרונות במושב, בסך 7,963 ₪ (2844/30 X 3 X 28 X).

8. סוף דבר

א. מושב ניר צבי ישלם לתובעת, בתוך 30 יום מיום קבלת פסק הדין, את הסכומים כדלקמן:

1. פיצויי פיטורים בסך 48,348 ₪, בתוספת ריבית והצמדה כדין מיום 13.8.05 ועד למועד הפרעון. פדיון חופשה בסך 7,963 ₪, בתוספת ריבית והצמדה כדין מיום 13.8.05 ועד למועד הפרעון. דמי הבראה בסך 2,383 ₪, בתוספת ריבית והצמדה מיום קבלת פסק הדין ועד לפרעון. הוצאות משפט בסך 500 ₪ ושכר טרחת עו"ד בסך 6,000 ₪ + מע"מ.

ב. התובעת תשלם לחברת הדואר שכר טרחת עו"ד בסך 1,000 ₪ + מע"מ.